

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS PRIEKŠSĒDĒTĀJA RĪKOJUMS

2015. gada 1. septembrī*

Pagaidu noregulējums — Piekļuve iestāžu dokumentiem — Regula (EK) Nr. 1049/2001 — Dokumenti, ko Francijas iestādes nosūtīja Komisijai Direktīvā 98/34/EK paredzētās procedūras ietvaros — Francijas iebildumi pret dokumentu izsniegšanu — Lēmums piešķirt trešajām personām piekļuvi dokumentiem — Pieteikums par piemērošanas apturēšanu — Steidzamība — *Fumus boni juris* — Interesešu izsvēršana

Lieta T-344/15 R

Francijas Republika, ko pārstāv *F. Alabrune, G. de Bergues, D. Colas* un *F. Fize*, pārstāvji,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *J. Baquero Cruz* un *F. Clotuche-Duvieusart*, pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību apturēt 2015. gada 21. aprīļa Lēmuma *GESTDEM* 2014/6064 izpildi par atkārtotu pieteikumu par piekļuvi dokumentiem saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulu (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.), ar kuru Komisija ir piešķirusi piekļuvi diviem Francijas iestāžu dokumentiem, kuri tai tika nosūtīti Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 22. jūnija Direktīvā 98/34/EK, kas nosaka informācijas sniegšanas procedūru tehnisko standartu un noteikumu jomā un informācijas sabiedrības pakalpojumu noteikumu jomā (OV L 204, 37. lpp.), paredzētās procedūras ietvaros.

VISPĀRĒJĀS TIESAS PRIEKŠSĒDĒTĀJS

izdod šo rīkojumu.

* Tiesvedības valoda – franču.

Rīkojums

Tiesvedības priekšvēsture, tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

- 1 Grozītā Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 22. jūnija Direktīva 98/34/EK, kas nosaka informācijas sniegšanas procedūru tehnisko standartu un noteikumu jomā un informācijas sabiedrības pakalpojumu noteikumu jomā (OV L 204, 37. lpp.), organizē informācijas starp dalībvalstīm un Eiropas Komisiju apmaiņas procedūru saistībā ar valsts iniciatīvām noteikt, pirmkārt, tehniskās normas vai standartus un, otrkārt, informācijas sabiedrības pakalpojumus.
- 2 Paziņošana Komisijai par jebkuru tehniskas normas projektu, lai reglamentētu šīs preces vai pakalpojumus, kas ir Direktīvas 98/34 piemērošanas jomā, principā ir obligāta (Direktīvas 98/34 8. panta 1. punkts). Praksē Komisijai minētais projekts ir jāpaziņo katrai no dalībvalstīm un jāiekļauj publiskajā datu bāzē. Lai konstatētu potenciāli protekcionistiskus elementus un rīkotos, lai tos izskaustu, dalībvalstis, Komisija un tirgus dalībnieki var pārbaudīt visus paziņotos projektus. Lai ļautu veikt šo pārbaudi, principā būtu jābūt triju mēnešu termiņam starp tehniskā noteikuma projekta paziņojumu un tā pieņemšanu. Šajā *status quo* laikposmā Komisija un dalībvalstis, kuras uzskata, ka projekts rada neattaisnotus šķēršļus preču brīvai aprītei, pakalpojumu brīvai aprītei vai pakalpojumu sniedzēju tiesībām veikt uzņēmējdarbību, var iesniegt paziņojušajai dalībvalstij apsvērumus vai sīki izstrādātus atzinumus. Sīki izstrādāta atzinuma izdošana pagarina minēto *status quo* laikposmu par zināmu skaitu mēnešu atkarībā no tehnisko noteikumu projekta priekšmeta (skat. Direktīvas 98/34 9. panta 1. un 2. punktu). Attiecīgā dalībvalsts principā informē Komisiju par pasākumiem, ko tā paredz veikt saskaņā ar šiem sīki izstrādātajiem atzinumiem, un Komisija izsaka viedokli par šo reakciju (skat. Direktīvas 98/34 9. panta 2. punktu).
- 3 Direktīvā 98/34 paredzētajā informēšanas procedūrā Francijas Republika 2014. gada 21. janvārī paziņoja Komisijai tiesību akta priekšlikumu, kura mērķis ir reglamentēt grāmatu attālinātās pārdošanas nosacījumus un kurš piešķir Francijas valdībai pilnvaras ar rīkojumu grozīt intelektuālā īpašuma kodeksa noteikumus attiecībā uz izdevējdarbību. Šī tiesību akta priekšlikuma mērķis bija reglamentēt grāmatu mazumtirgotājiem piemērotās atlaides, lai nepieļautu praksi apvienot maksimālās atlaides 5 % apmērā Francijas tiesiskajā regulējumā paredzētajām grāmatām ar bezmaksas piegādi.
- 4 Komisija 2014. gada 27. februārī nosūtīja Francijas Republikai papildu informācijas pieprasījumu, uz kuru Francijas valdība atbildēja ar 2014. gada 11. marta vēstuli.
- 5 Saskaņā ar Direktīvas 98/34 9. panta 2. punktu Austrijas valdība izdeva sīki izstrādātu atzinumu par 2014. gada 9. aprīļa tehniskā standarta projektu. 2014. gada 15. aprīlī arī Komisija izdeva sīki izstrādātu atzinumu par šo projektu. Francijas valdība uz šiem abiem sīki izstrādātajiem atzinumiem atbildēja ar 2014. gada 17. jūnija vēstuli.
- 6 Tā kā jauni paziņojumi no Komisijas vai Austrijas valdības netika saņemti, Francijas Republikas paredzētais pasākums tika pieņemts kā 2014. gada 8. jūlija Likums 2014-779, ar ko reglamentē grāmatu attālinātās pārdošanas nosacījumus un piešķir valdībai pilnvaras ar rīkojumu grozīt intelektuālā īpašuma kodeksa noteikumus attiecībā uz izdevējdarbību (2014. gada 9. jūlija *JORF*, 11363. lpp.).
- 7 2014. gada 15. decembrī Komisijai tika iesniegts pieteikums par piekļuvi iepriekš minētajām Francijas valdības 2014. gada 11. marta un 17. jūnija atbildēm (turpmāk tekstā – “strīdīgie dokumenti”). Kad Francijas valdībai tika jautāts par iespējamo minēto dokumentu izsniegšanu, tā norādīja, ka iebilst pret to. Tāpēc Komisija atteicās piešķirt piekļuvi strīdīgajiem dokumentiem.

8. Saņēmusi atkārtotu pieteikumu par piekļuvi saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulu (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.), Komisija 2015. gada 3. martā atkārtoti sazinājās ar Francijas valdību. Ar 2015. gada 13. marta vēstuli Francijas valdība informēja Komisiju par saviem iebildumiem pret piekļuvi strīdīgajiem dokumentiem, atsaucoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrajā un trešajā ievilkumā un 5. punktā paredzētajiem izņēmumiem. Šajos noteikumos ir paredzēts:

“2. Iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt:

— [..]

— tiesvedības un juridisku konsultāciju aizsardzībai,

— pārbaužu, izmeklēšanas un revīziju mērķiem,

ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

[..]

5. Dalībvalsts var lūgt iestādei atteikt piekļuvi dokumentam, kas ir izdots minētajā dalībvalstī, bez tās iepriekšējas piekrišanas.”

9. 2015. gada 21. aprīlī Komisija, lai gan Francijas valdība pauda iebildumus, nolēma izpaust strīdīgo dokumentu saturu trešajai personai – pieteikuma iesniedzējai (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”).
10. Tā kā Francijas valdība paziņoja par savu nodomu celt prasību atcelt apstrīdēto lēmumu un pievienot šai prasībai pieteikumu par piemērošanas apturēšanu, Komisija 2015. gada 8. maijā norādīja, ka tā neizsniegs strīdīgos dokumentus līdz brīdim, kamēr Vispārējā tiesa nebūs pieņēmusi nolēmumu attiecībā uz pieteikumu par pagaidu noregulējumu.
11. Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2015. gada 1. jūlijā, Francijas Republika cēla prasību atcelt apstrīdēto lēmumu. Galvenokārt tā apgalvo, ka apstrīdētais lēmums ir jāatceļ, jo ar to tiek pārkāpts Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punkts. Pakārtoti tā uzskata, ka apstrīdētais lēmums ir jāatceļ, jo nav izpildīts pienākums norādīt pamatojumu, ciktāl tas attiecas uz šīs pašas regulas 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzētā izņēmuma nepiemērošanu. Turklāt tā arī apgalvo, ka apstrīdētais lēmums ir jāatceļ, jo ar to tiek pārkāpts Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrais un trešais ievilkums.
12. Ar atsevišķu dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts tajā pašā dienā, Francijas Republika iesniedza šo pieteikumu par pagaidu noregulējumu, kurā tā Vispārējās tiesas priekšsēdētājam lūdza apturēt apstrīdētā lēmuma izpildi.
13. Savos apsvērumos par pieteikumu par pagaidu noregulējumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2015. gada 16. jūlijā, Komisija lūdz Vispārējās tiesas priekšsēdētāju:
- pieņemt zināšanai, ka tā paļausies uz tās viedokli jautājumā par to, vai šīs lietas īpašajos apstākļos nosacījumi, lai piešķirtu prasīto piemērošanas apturēšanu, ir izpildīti;
  - lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pagaidu noregulējuma tiesvedībā pieņemšanu atlikt līdz brīdim, kad tiks pieņemts lēmums par tiesāšanās izdevumiem pamatlietā.

Juridiskais pamatojums

Vispārīgi noteikumi

- 14 Kopā skatot, pirmkārt, LESD 278. un 279. pantu un, otrkārt, LESD 256. panta 1. punktu, no tiem izriet, ka pagaidu noregulējuma tiesnesis, ja, tā ieskatā, apstākļi to prasa, var izdot rīkojumu apturēt Vispārējā tiesā apstrīdētā akta piemērošanu vai noteikt nepieciešamos pagaidu pasākumus, piemērojot Vispārējās tiesas Reglamenta 156. pantu.
- 15 Reglamenta 156. panta 3. punktā ir noteikts, ka pieteikumos par pagaidu noregulējumu ir jāprecizē strīda priekšmets, apstākļi, kas nosaka steidzamību, kā arī faktiskie un tiesību pamati, kuri sākotnēji šķietami pamato prasītos pagaidu pasākumus. Tādējādi pagaidu noregulējuma tiesnesis var apturēt piemērošanu un izpildi un noteikt citus pagaidu pasākumus, ja ir pierādīts, ka to noteikšana sākotnēji šķiet faktiski un juridiski pamatota (*fumus boni juris*) un ka tie ir steidzami tādā ziņā, ka, lai novērstu būtisku un neatgriezenisku kaitējumu prasītāja interesēm, ir nepieciešams, ka tie tiek noteikti un rada sekas pirms lēmuma taisīšanas pamatlietā. Šie nosacījumi ir kumulatīvi tādā veidā, ka pieteikumi par pagaidu pasākumu veikšanu ir jānoraida, ja viens no tiem nepastāv (rīkojums, 1996. gada 14. oktobris, *SKK* un *FNK/Komisija*, C-268/96 P(R), Krājums, EU:C:1996:381, 30. punkts).
- 16 Šīs kopējās pārbaudes ietvaros pagaidu noregulējuma tiesnesim ir plaša rīcības brīvība un viņš, ņemot vērā lietas īpašos apstākļus, var brīvi noteikt veidu, kādā šie dažādie apstākļi ir jāpārbauda, kā arī šīs pārbaudes kārtību, jo nepastāv tiesību normas, kas liktu tiesnesim ievērot kādu iepriekš noteiktu analīzes sistēmu, kurā novērtējama nepieciešamība noteikt pagaidu pasākumus (rīkojumi, 1995. gada 19. jūlijs, *Komisija/Atlantic Container Line u.c.*, C-149/95 P(R), Krājums, EU:C:1995:257, 23. punkts, un 2007. gada 3. aprīlis, *Vischim/Komisija*, C-459/06 P(R), EU:C:2007:209, 25. punkts). Tāpat pagaidu noregulējuma tiesnesis vajadzības gadījumā arī izvērtē attiecīgās intereses (rīkojums, 2001. gada 23. februāris, *Austrija/Padome*, C-445/00 R, Krājums, EU:C:2001:123, 73. punkts).
- 17 Ņemot vērā lietas materiālus, pagaidu noregulējuma tiesnesis uzskata, ka viņa rīcībā ir visi fakti, kas ir vajadzīgi, lai lemtu par šo pieteikumu par pagaidu noregulējumu, iepriekš neuzklausot lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumus.
- 18 Runājot par tiesvedībām saistībā ar apgalvotās konfidencialas informācijas pagaidu aizsardzību, sākumā ir jāuzsver, ka Komisija savos apsvērumos neapstrīd, ka, lai saglabātu pamatlietā pasludināmā sprieduma lietderīgo iedarbību, strīdīgo dokumentu izsniegšana, iespējams, būtu jāaizkavē.
- 19 Šajā ziņā Komisija paziņo, ka, lai aizsargātu sabiedrības intereses piekļūt strīdīgajiem dokumentiem, tā lūgs Vispārējo tiesu izskatīt pamatlietu paātrinātā tiesvedībā saskaņā ar Reglamenta 151.–155. pantu.

Par fumus boni juris

- 20 Jāatgādina, ka judikatūrā tiek izmantotas vairākas formulas, lai, raugoties pēc lietas apstākļiem, definētu *fumus boni juris* nosacījumu (šajā ziņā skat. rīkojumu *Komisija/Atlantic Container Line u.c.*, minēts 16. punktā, EU:C:1995:257, 26. punkts).
- 21 Tādējādi šis nosacījums ir izpildīts, ja vismaz viens no lietas dalībnieka, kas lūdz noteikt pagaidu pasākumus, pamatprasības pamatojumam izvirzītajiem pamatiem *prima facie* nešķiet nepamatots, ciktāl pagaidu noregulējuma tiesvedības stadijā tas atklāj, ka pastāv nozīmīgas juridiskas pretrunas, kuru risinājums sākotnēji nav skaidrs. Tā kā pagaidu noregulējuma tiesvedības mērķis ir nodrošināt lēmuma, kas vēlāk tiks pieņemts pamatlietā, pilnīgu efektivitāti, lai nepieļautu robu Vispārējās tiesas nodrošinātajā tiesiskajā aizsardzībā, pagaidu noregulējuma tiesnesim ir “sākotnēji” tikai jāpārbauda pamattiesvedībā izvirzīto pamatu pamatotība, lai noteiktu, vai ir pietiekami liela varbūtība, ka tiesvedībai būs labvēlīgs iznākums (šajā ziņā skat. rīkojumu, 2013. gada 10. septembris, *Komisija/*

Pilkington Group, C-278/13 P(R), Krājums, EU:C:2013:558, 67. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2014. gada 8. aprīlis, Komisija/ANKO, C-78/14 P-R, Krājums, EU:C:2014:239, 15. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 22 Izskatāmajā lietā Francijas Republika savā pirmajā pamatā uzskata, ka Komisija ir pārkāpusi Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu. Francijas valdība esot pienācīgi pamatojusi savus iebildumus pret piekļuvi strīdīgajiem dokumentiem, atsaucoties uz diviem Regulā Nr. 1049/2001 paredzētajiem izņēmumiem, proti, tās 4. panta 2. punkta otrajā ievilkumā paredzēto tiesvedību aizsardzību un aizsardzību, kas ir piešķirta 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā minētajiem izmeklēšanas mērķiem, un precīzi norādot iemeslus, kuru dēļ ar strīdīgo dokumentu izsniegšanu tiktu apdraudēti minētie izņēmumi.
- 23 Taču Komisija izsmeloši esot izvērtējusi iemeslus, kuru dēļ Francijas valdība cēla iebildumus pret strīdīgo dokumentu izsniegšanu. Tādējādi tā esot pārkāpusi ierobežojumus pārbaudei, kas saskaņā ar Tiesas judikatūru tai bija jāveic attiecībā uz dalībvalsti. Tā kā Francijas valdība bija pienācīgi pamatojusi savus iebildumus pret izsniegšanu, atsaucoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētajiem izņēmumiem, Komisija neesot varējusi uzskatīt šos argumentus par kļūdainiem, neveicot analīzi, kas pārsniedz vienkāršu to sākotnējo pārbaudi.
- 24 Komisija atbild, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu tai bija pienākums pārbaudīt, vai, ņemot vērā īpašos lietas apstākļus un piemērojamās tiesību normas, Francijas Republikas minētie iemesli savu iebildumu pret strīdīgo dokumentu izsniegšanu atbalstam sākotnēji varēja pamatot šādu atteikumu. Tā precīzē, ka minētajā normā ir paredzēta lēmumu pieņemšanas procedūra, lai noteiktu, vai piekļuve dokumentam ir jāatsaka saskaņā ar kādu no tās 1.–3. punktā paredzētajiem materiāltiesiskajiem izņēmumiem. Komisija iebilst pret apgalvojumu, saskaņā ar kuru pietiekot atsaukties uz vienu no Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētajiem izņēmumiem, pat nenorādot pamatojumu, kā tas ir izskatāmajā lietā, lai Eiropas Savienības iestādei liktu noraidīt pieteikumu par piekļuvi dalībvalsts dokumentam. Šāds apgalvojums nozīmētu piešķirt tai tiesības pilnīgi diskrecionāri iebilst pret šo dokumentu izsniegšanu.
- 25 Komisija piebilst, ka tā neesot veikusi Francijas valdības atbilžu izsmelošu analīzi, bet tā tikai ir konstatējusi, ka pamatojumi, kas ir minēti kā izņēmumi Regulas Nr. 1049/2001 4. panta izpratnē, acīmredzami bija nepiemērojami. Tā, pirmkārt, esot konstatējusi, ka “tiesvedība” nebija ierosināta vai nebija saprātīgi paredzama un ka, otrkārt, “izmeklēšanas procedūra” vēl nebija uzsākta, jo Direktīvā 98/34 paredzētā procedūra bija pabeigta. Visbeidzot tā esot konstatējusi, ka nebija saiknes starp šo pēdējo minēto procedūru un citu izmeklēšanas procedūru, tādu kā procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi, kas būtu uzsākta vai saprātīgi paredzama, jo Direktīvā 98/34 paredzētā procedūra bija izbeigta. Tātad tā *prima facie* tikai esot pārbaudījusi Francijas valdības izvirzītā pamatojuma esamību un izvērtējusi, vai tajā nebija acīmredzamas kļūdas vērtējumā, sīki neanalizējot šī pamatojuma pamatotību.
- 26 Šajā ziņā, pirmkārt, ir jāatgādina, ka ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu dalībvalstīm ir piešķirts privilēģēts statuss salīdzinājumā ar citiem dokumentu turētājiem, paredzot, ka ikvienai dalībvalstij atšķirībā no tiem ir iespēja lūgt iestādei bez tās “iepriekšējas piekrišanas” neizsniegt šajā valstī izdotu dokumentu. Prasība iegūt iepriekšēju piekrišanu būtu mirusi norma, ja, lai gan dalībvalsts ir izteikusi iebildumu pret šāda dokumenta izsniegšanu un iestādei nav nekādas minētās dalībvalsts “piekrišanas”, iestāde tomēr varētu brīvi izsniegt attiecīgo dokumentu. Šādai prasībai nebūtu nekādas lietderīgās iedarbības vai pat nekādas nozīmes, ja vajadzība saņemt iepriekšēju piekrišanu minētā dokumenta izsniegšanai beigu beigās būtu atkarīga no iestādes, kuras rīcībā dokuments atrodas, diskrecionārās varas (šajā ziņā skat. spriedumu, 2007. gada 18. decembris, Zviedrija/Komisija, C-64/05 P, Krājums, EU:C:2007:802, 43. un 44. punkts).

- 27 Turklāt Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu arī nevar interpretēt tādējādi, ka ar to attiecīgajai dalībvalstij tiek piešķirtas vispārīgas un beznosacījuma veto tiesības diskrecionāri iebilst pret tās izdotu dokumentu izsniegšanu, kuri atrodas iestādes rīcībā, kā rezultātā piekļuvi šādiem dokumentiem vairs neregulētu minētas regulas normas. Tādējādi ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu dalībvalstij tiek ļauts iebilst pret šādu dokumentu izsniegšanu, tikai pamatojoties uz materiāltiesiskajiem izņēmumiem, kas ir paredzēti šī panta 1.–3. punktā (šajā ziņā skat. spriedumu *Zviedrija/Komisija*, minēts 26. punktā, EU:C:2007:802, 75. un 99. punkts).
- 28 No tā izriet, ka iestādei, kurai ir iesniegts pieteikums par piekļuvi dalībvalsts izdotam dokumentam, un šai valstij ir jāuzsāk lojāls dialogs par iespējamo Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā paredzēto izņēmumu piemērošanu un ka dalībvalstij, kura vēlas iebilst pret attiecīgā dokumenta izsniegšanu, ir uzlikts pienākums pamatot šos iebildumus, ņemot vērā minētos izņēmumus. Iestāde šīs valsts izvirzīto iebildumu pret [tās izdota dokumenta] izsniegšanu var neņemt vērā, ja izvirzītie iebildumi neattiecas uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā minētajiem izņēmumiem (šajā ziņā skat. spriedumu *Zviedrija/Komisija*, minēts 26. punktā, EU:C:2007:802, 86.–88. punkts).
- 29 Runājot par pārbaudes, kurā iestāde izvērtē dalībvalsts izvirzītos neizsniegšanas pamatus, apjomu un intensitāti, saskaņā ar Tiesas iedibināto judikatūru attiecīgajai iestādei, pirms atteikt piekļuvi kādas dalībvalsts izdotam dokumentam, ir jāpārbauda, vai dalībvalsts iebildumi ir pamatoti ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā paredzētajiem materiāltiesiskajiem izņēmumiem un vai tā ir pienācīgi pamatojusi savu nostāju šajā ziņā. Līdz ar to lēmuma atteikt piekļuvi pieņemšanas procedūrā iestādei ir jāpārlicinās, ka šāds pamatojums pastāv, un tas ir jākonstatē procedūras beigās pieņemtajā lēmumā (šajā ziņā skat. spriedumu *Zviedrija/Komisija*, minēts 26. punktā, EU:C:2007:802, 99. punkts).
- 30 Turpretim, kā Tiesa ir uzsvērusi savā 2012. gada 21. jūnija spriedumā *IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Komisija* (C-135/11 P, Krājums, EU:C:2012:376, 63. un 64. punkts), iestādei, kurai ir iesniegts pieteikums, nav jāveic attiecīgās dalībvalsts lēmuma, ar ko tiek izteikti iebildumi, izsmēlošs vērtējums, veicot pārbaudi, kas pārsniegtu vērtējumu attiecībā uz to, vai vienkārši pastāv pamatojums, kurā ir atsauce uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā minētajiem izņēmumiem. Faktiski prasība par šādu izsmēlošu vērtējumu varētu radīt situāciju, ka – tiklīdz tas vienreiz ir veikts – iestāde, kurai ir iesniegts pieteikums, varētu kļūdaini izsniegt pieteikuma iesniedzējam attiecīgo dokumentu, lai gan dalībvalsts, kura šo dokumentu ir izdevusi, izteiktie iebildumi ir pienācīgi pamatoti.
- 31 Jānorāda, ka savā 2012. gada 14. februāra spriedumā *Vācija/Komisija* (T-59/09, Krājums, EU:T:2012:75, 51.–53. un 57. punkts), uz kuru atsaucas Komisija, Vispārējā tiesa ir nospriedusi, ka, veicot novērtējumu, iestādei ir jānosaka, vai iemesli, kurus dalībvalsts ir minējusi, lai pamatotu iebildumu pret prasītā dokumenta izsniegšanu, sākotnēji pamatoja šādu atteikumu, lai pārliecinātos, ka šie iemesli nebija nepamatoti, precizējot, ka, veicot šo vērtējumu, bija jāpārbauda ne tikai tas, vai dalībvalsts minētais pamatojums nebija “neapšaubāmi” kļūdaini un vai Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā minētie izņēmumi bija piemērojumi tik acīmredzami, ka par to neradās nekādas “saprātīgas šaubas”.
- 32 Izskatāmajā lietā Komisija skaidri atzīst, ka tā, pirmkārt, *prima facie* ir pārbaudījusi, vai pastāvēja Francijas Republikas izvirzītie iebildumi, un, otrkārt, izvērtējusi, vai šie iemesli neliecināja par acīmredzamām kļūdām vērtējumā. Apstrīdētā lēmuma 2.2. punkta “Komisijas vērtējums *prima facie*” ceturtajā līdz septītajā daļā ir norādīts:

“Komisija uzskata, ka Francijas iestāžu atteikums, kas ir balstīts uz 4. panta 2. punkta otro ievilkumu, šajā gadījumā, ņemot vērā minēto pamatojumu, *prima facie* nešķiet pamatots. Dokumenti, kuriem ir lūgta piekļuve, nav cieši saistīti ar tiesvedību, kura norisinās vai kura šajā posmā ir saprātīgi paredzama. Tāpēc ir skaidrs, ka uz attiecīgajiem dokumentiem neattiecas Francijas iestāžu minētais izņēmums un ka šis izņēmums nevar būt šķērslis to izsniegšanai. Attiecībā uz Francijas iestāžu izvirzīto atteikuma par izsniegšanu iemeslu, kas ir balstīts uz 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzēto izņēmumu saistībā ar izmeklēšanas mērķu aizsardzību, Komisija norāda, ka paziņošanas

procedūra tika pabeigta, neveicot nekādus tālākus pasākumus. Pēc Likuma, kas izriet no paziņotā projekta, pieņemšanas un tā publicēšanas 2014. gada 9. jūlija *Journal officiel de la République française* Komisija nav uzsākusi izmeklēšanu procedūrā sakarā ar pienākumu neizpildi. Taču saskaņā ar judikatūru ir skaidrs, ka Komisija nevar atsaukties tikai uz iespējamu procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi uzsākšanu, lai ar sabiedrisko interešu aizsardzību pamatotu atteikumu piekļūt visiem dokumentiem, uz kuriem attiecas pilsoņa pieteikums [...]. Tāpēc, ņemot vērā, ka nenotiek nekāda izmeklēšana, iepriekš minētā izņēmuma piemērošana šajā posmā, šķiet, ir tīri hipotētiska, un tādējādi atsaukšanās uz to attiecīgajos apstākļos sākotnēji, šķiet, ir nepamatota.”

- 33 Tādējādi ir acīmredzami, ka Komisija apstrīdēto lēmumu ir pamatojusi ar spriedumu Vācija/Komisija, minēts 31. punktā (EU:T:2012:75).
- 34 Tomēr nav droši, ka plašo Vispārējās tiesas argumentāciju minētajā spriedumā attiecībā uz to, ka Komisija tikai *prima facie* drīkst pārbaudīt tāda Francijas Republikas pamatojuma pamatotību, kas ir izvirzīts iebildumu pret strīdīgo dokumentu izsniegšanu atbalstam, varētu uzskatīt par saderīgu ar spriedumu *IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds*/Komisija, minēts 30. punktā (EU:C:2012:376), saskaņā ar kuru “iestādei, kurai ir iesniegts pieteikums, nav” jāveic attiecīgās dalībvalsts lēmuma, ar ko tiek izteikti iebildumi, vērtējums, “veicot pārbaudi, kas pārsniegtu vērtējumu attiecībā uz to, vai vienkārši pastāv pamatojums, kurā ir atsauce uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā minētajiem izņēmumiem”.
- 35 Šajā ziņā ir jānorāda, ka, lai arī spriedumam Vācija/Komisija, minēts 31. punktā (EU:T:2012:75), ir *res judicata* spēks, tas ir pasludināts pirms sprieduma *IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds* /Komisija, minēts 30. punktā (EU:C:2012:376). Tāpēc Vispārējā tiesa, formulējot savu plašo pieeju, acīmredzami nevarēja ņemt vērā Tiesas šķietami šaurāko pieeju. Turklāt starplaikā Tiesai nav bijusi iespēja lemt par šīm judikatūras izmaiņām. Tā it īpaši vēl nav izskatījusi jautājumu, vai Vispārējās tiesas pieeja, iespējams, varētu būt saderīga ar Tiesas pieeju, ņemot vērā šīs pēdējās minētās izstrādāto nosacījuma interpretāciju, saskaņā ar kuru dalībvalsts izteiktie iebildumi ir “pienācīgi jāpamato” (spriedumi *Zviedrija/Komisija*, minēts 26. punktā, EU:C:2007:802, 99. punkts, un *IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds*/Komisija, minēts 30. punktā, EU:C:2012:376, 64. punkts).
- 36 Pagaidu noregulējuma tiesnesis tātad tikai var konstatēt, ka lietas dalībnieku debates pagaidu noregulējuma tiesvedības stadijā liecina par sarežģītu juridisku jautājumu, kura risinājums sākotnēji nav acīmredzams, bet tas ir padziļināti jāpārbauda, izskatot lietu pēc būtības.
- 37 Tāpēc, pat pieņemot, ka Komisijai *prima facie* būtu atļauts pārbaudīt tāda pamatojuma pamatotību, kuru Francijas Republika izvirzīja savu iebildumu pret strīdīgo dokumentu izsniegšanu atbalstam, sākotnēji nešķiet, ka Komisijai apstrīdētajā lēmumā būtu pamats uzskatīt, ka Francijas Republikas pamatojumiem, kas izvirzīti, balstoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrajā un trešajā ievilkumā paredzētajiem izņēmumiem, acīmredzami nav nekādas nozīmes.
- 38 Šajā ziņā ir jānorāda, ka, tā kā pagaidu noregulējuma tiesnesim *prima facie* ir jāveic tāda apstrīdētā lēmuma pārbaude, kurā arī Komisija *prima facie* veica Francijas Republikas norādīto iemeslu pamatotības pārbaudi, šāda jautājuma pārbaude ir divkārši ierobežota. No tā izriet, ka *fumus boni juris* var izslēgt tikai tad, ja Francijas Republikas minēto izņēmumu nepiemērojamība būtu tik skaidra un acīmredzama, ka atsaukšanās uz tiem būtu līdzvērtīga tiesvedības ļaunprātīgai izmantošanai no Francijas Republikas puses (pēc analogijas skat. rīkojumu, 2014. gada 10. jūnijs, *Stahlwerk Bous* /Komisija, T-172/14 R, EU:T:2014:558, 50. punkts).
- 39 Tomēr šajā gadījumā tas tā nav.
- 40 Lai arī pasākums, uz kuru attiecas Direktīvā 98/34 paredzētā procedūra, tika pieņemts 2014. gada jūlijā kā Francijas Likums 2014-779 un lai arī nedz Komisija, nedz Austrijas Republika līdz pat šim laikam nav veikušas pasākumus, lai pret Francijas Republiku uzsāktu procedūru sakarā ar valsts pienākumu

neizpildi, kategoriski nav izslēgts, ka sūdzību par minēto Francijas likumu iesniedz privātpersona, kā rezultātā Savienības Tiesā vai valsts tiesā var tikt uzsākta tiesvedība Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrā ievilkuma izpratnē, un ka pieteikums par piekļuvi strīdīgajiem dokumentiem, kuru Komisija ir apmierinājusi apstrīdētajā lēmumā, papildina šo sūdzību, it īpaši tāpēc, ka ar Regulas Nr. 1049/2001 6. panta 1. punktu prasītājs ir atbrīvots no jebkāda pienākuma pamatot savu pieteikumu par piekļuvi. No šī viedokļa raugoties, pamatlietā rodas svarīgs jautājums, vai un vajadzības gadījumā cik ilgā laikposmā Francijas Republika var saprātīgi prasīt ievērot konfidencialitāti attiecībā uz strīdīgajiem dokumentiem, lai novērstu to izmantošanu tiesvedības uzsākšanai.

- 41 Turklāt šim pašam jautājumam, šķiet, ir nozīme attiecībā uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzēto izņēmumu, jo strīdīgo dokumentu izmantošana, no kā bīstas Francijas Republika, varētu apdraudēt Komisijas veikto izmeklēšanu. Ir taisnība, ka Vispārējā tiesa savā 2015. gada 16. aprīļa spriedumā *Schlyter/Komisija* (T-402/12, Krājums, pašlaik norisinās apelācijas tiesvedība, EU:T:2015:209, 53. un nākamie punkti) atzina, ka Direktīvā 98/34 paredzētā procedūra neattiecas uz izmeklēšanu šīs tiesību normas izpratnē. Tomēr, kā pamatoti atgādina Francijas Republika, šis spriedums vēl nav ieguvis *res judicata* spēku, jo par to ir uzsākta apelācijas tiesvedība Tiesā (lieta C-331/15 P), ko pagaidu noregulējuma tiesnesis nevar neņemt vērā.
- 42 Turklāt tiesai, kas izskata lietu pēc būtības, ir jāpārbauda sprieduma *Schlyter/Komisija*, minēts 41. punktā (EU:T:2015:209), saderīgums ar 2014. gada 25. septembra spriedumu *Spirlea/Komisija*, (T-306/12, Krājums, pašlaik norisinās apelācijas tiesvedība, EU:T:2014:816, 45. punkts). Šajā pēdējā minētajā spriedumā Vispārējā tiesa atzina, ka īpaša sadarbības procedūra starp Komisiju un dalībvalstīm, kas paredzēta, lai atrisinātu iespējamus Savienības tiesību pārkāpumus un novērstu formālas procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi uzsākšanu, var tikt kvalificēta kā izmeklēšana Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešā ievilkuma izpratnē. Taču, Francijas Republikas skatījumā, šī sadarbības procedūra lielā mērā ir salīdzināma ar Direktīvā 98/34 paredzēto procedūru, jo tās abas ļoti līdzinās procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi pirmstiesas stadijai. Visbeidzot tiesai, kas izskata lietu pēc būtības, būs jālemj par iespējamo 2015. gada 16. jūlija sprieduma *ClientEarth/Komisija* (C-612/13 P, Krājums, EU:C:2015:486) nozīmi izskatāmā strīda atrisināšanai.
- 43 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ir jākonstatē, ka šajā lietā ir jāatrisina līdz šim neaplūkoti juridiski jautājumi, kuri sākotnēji nešķiet acīmredzami neatbilstoši, bet kuru atrisināšanai tiesvedībā pamatlietā ir jāveic padziļināta pārbaude.
- 44 Tāpēc attiecībā uz strīdīgo dokumentu konfidencialitāti ir jākonstatē *fumus boni juris* esamība.
- 45 Turklāt pati Komisija ir atzinusi, ka tādā situācijā kā tā, kāda pastāv izskatāmajā lietā, lēmuma izsniegt strīdīgos dokumentus izpilde parasti būtu jāaptur, ja *fumus boni juris* pilnīgi nepastāvētu un ja tiesvedība būtu jākvalificē kā acīmredzami ļaunprātīga, ko nevar konstatēt šajā gadījumā.

Par interešu izsvēršanu

- 46 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pastāvošo interešu izsvēršana nozīmē, ka pagaidu noregulējuma tiesnesis nosaka, vai lietas dalībnieka, kurš prasa noteikt pagaidu pasākumus un panākt to piemērošanu, intereses ir vai nav pārākas par interesēm tūlītēji piemērot strīdīgo aktu, it īpaši pārbaudot, vai iespējamā šī akta atcelšana, ko veiks tiesa, izskatot lietu pēc būtības, ļaus mainīt situāciju, ko varētu radīt tūlītēja šī akta izpilde, un otrādi, vai minētā akta piemērošanas apturēšana liks šķēršļus tā mērķu sasniegšanai, ja prasība pamatlietā tiktu noraidīta (šajā ziņā skat. rīkojumus, 1989. gada 11. maijs, *Radio Telefis Eireann u.c./Komisija*, 76/89 R, 77/89 R un 91/89 R, Krājums, EU:C:1989:192, 15. punkts, un 2003. gada 26. jūnijs, Beļģija un *Forum 187/Komisija*, C-182/03 R un C-217/03 R, Krājums, EU:C:2003:385, 142. punkts).

- 47 It īpaši attiecībā uz nosacījumu, ka juridiskajai situācijai, kāda tiek radīta ar rīkojumu par pagaidu noregulējumu, ir jābūt grozāmai, ir jānorāda, ka pagaidu noregulējuma tiesvedības mērķis ir tikai garantēt, lai tālākajam nolēmumam pēc būtības būtu pilnīga efektivitāte (šajā ziņā skat. rīkojumu, 2004. gada 27. septembris, Komisija/*Akzo* un *Akcros*, C-7/04 P(R), Krājums, EU:C:2004:566, 36. punkts). Līdz ar to šai tiesvedībai ir tikai papildu raksturs, salīdzinot ar pamattiesvedību, kas ir tās pamatā (rīkojums, 1996. gada 12. februāris, *Lehrfreund/Padome* un Komisija, T-228/95 R, Krājums, EU:T:1996:16, 61. punkts), tādējādi pagaidu noregulējuma tiesneša lēmumam ir jābūt ar pagaidu raksturu tajā ziņā, ka tas nevar ietekmēt tālāko nolēmumu pēc būtības, ne arī to padarīt iluzoru, atņemot tam lietderīgo iedarbību (rīkojumi, 1991. gada 17. maijs, *CIRFS* u.c./Komisija, C-313/90 R, Krājums, EU:C:1991:220, 24. punkts, un 1995. gada 12. decembris, *Connolly*/Komisija, T-203/95 R, Krājums, EU:T:1995:208, 16. punkts).
- 48 No tā katrā ziņā izriet, ka intereses, kuras aizstāv viens lietas dalībnieks pagaidu noregulējuma tiesvedībā, nav jāaizsargā, ciktāl šis lietas dalībnieks prasa, lai pagaidu noregulējuma tiesnesis pieņemtu lēmumu, kuram ne tikai nebūtu pagaidu raksturs, bet kura sekas ietekmētu tālāko nolēmumu pēc būtības un padarītu to iluzoru, atņemot tam lietderīgo iedarbību.
- 49 Izskatāmajā lietā Vispārējai tiesai saistībā ar pamatlietu būs jālemj par to, vai apstrīdētais lēmums, ar kuru Komisija noraidīja Francijas Republikas pieteikumu par konfidencialitāti un apliecināja savu nodomu izsniegt strīdīgos dokumentus trešajai personai, ir jāatceļ saistībā ar strīdīgo dokumentu konfidencialitātes neievērošanu saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu. Šajā ziņā ir acīmredzams, ka, lai saglabātu nolēmuma, ar kuru ir atcelts apstrīdētais lēmums, lietderīgo iedarbību, Francijas Republikai ir jāspēj novērst, ka Komisija priekšlaicīgi izsniedz minētos dokumentus. Savukārt spriedums, ar kuru tiek atcelts tiesību akts, būtu iluzors un tam nebūtu lietderīgās iedarbības, ja šis pieteikums par pagaidu noregulējumu tiktu noraidīts, jo līdz ar tā noraidīšanu Komisijai tiks atļauts nekavējoties izsniegt strīdīgos dokumentus un tādā *de facto* ietekmēt tālāko nolēmumu pēc būtības, proti, noraidīt prasību atcelt tiesību aktu.
- 50 No tā izriet, ka Komisijas ieinteresētība tajā, lai prasība par pagaidu noregulējumu tiktu noraidīta, ir jāpakārto Francijas Republikas aizstāvētajām interesēm, it īpaši tāpēc, ka prasītā izpildes apturēšanas piešķiršana nebūtu nekas vairāk kā *status quo* saglabāšana ierobežotu laikposmu, lai gan nekas neļauj apgalvot, ka priekšlaicīga strīdīgo dokumentu izsniegšana būtu īpaši nepieciešama.

Par steidzamību

- 51 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasības par pagaidu noregulējumu steidzamība ir jānovērtē, ņemot vērā nepieciešamību pieņemt pagaidu lēmumu, lai novērstu būtisku un neatgriezenisku kaitējumu lietas dalībniekam, kurš pieprasa pagaidu pasākumu noteikšanu. Šim lietas dalībniekam ir jāsniedz būtisks pierādījums tam, ka tas nevar gaidīt tiesvedības par pamatprasību iznākumu, jo citādi tam personiski radīsies šāda veida kaitējums (skat. rīkojumu, 2012. gada 19. septembris, Grieķija/Komisija, T-52/12 R, Krājums, EU:T:2012:447, 36. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 52 Tā kā šo pieteikumu par pagaidu noregulējumu ir iesniegusi Francijas Republika, ir jāatgādina, ka dalībvalstis ir atbildīgas par interesēm, kas valsts līmenī tiek uzskatītas par vispārējām. Tādējādi tās var nodrošināt to aizstāvībā pagaidu noregulējuma tiesvedībā un lūgt pagaidu pasākumu noteikšanu, it īpaši apgalvojot, ka apstrīdētais pasākums var būtiski apdraudēt valsts funkciju pildīšanu (šajā ziņā skat. rīkojumu Grieķija/Komisija, minēts 51. punktā, EU:T:2012:447, 37. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 53 Tātad ir jāpārbauda, vai Francijas Republika ir pierādījusi, ka apstrīdētā lēmuma tūlītēja izpilde tai varētu radīt būtisku un neatgriezenisku kaitējumu it īpaši tāpēc, ka tā būtiski apdraudētu tās valsts funkciju pildīšanu.

- 54 Šajā ziņā Francijas Republika apgalvo, ka pieteikuma par pagaidu noregulējumu noraidīšanas dēļ Vispārējās tiesas spriedums pamattiesvedībā zaudētu jebkādu iedarbību, tādējādi tai radot būtisku un neatgriezenisku kaitējumu. Ja strīdīgie dokumenti tiktu publicēti, ne ar kādu pasākumu nevarētu atjaunot iepriekšējo stāvokli.
- 55 Attiecībā uz tāda kaitējuma smagumu, kas radies, izsniedzot dokumentus, ar kuriem notika apmaiņa Direktīvā 98/34 paredzētajā procedūrā, Francijas Republika apgalvo, ka pat pēc šīs tiesvedības izbeigšanas publicitātes dēļ nebūtu izredžu lietderīgi atrisināt konfliktu saskaņā ar tiesību aktiem, neļaujot politiskajiem lēmumu pieņēmējiem tik vienkārši atgriezties pie reiz ieņemtās nostājas un liedzot iespēju panākt izlīgumu. Turklāt, Francijas Republikas skatījumā, dialogā starp Komisiju un dalībvalstīm nevarētu atjaunot nepieciešamo uzticēšanos, ja konfidencialitāte, kuru dalībvalsts var sagaidīt, neatgriezeniski tiktu zaudēta. Tā kā ekonomikas aprindu pārstāvji iesniedz arvien vairāk pieteikumu par piekļuvi dokumentiem, ar kuriem apmainās Komisija un dalībvalstis saistībā ar Direktīvu 98/34, nenovēršami tiekot izdarīts spiediens uz forumu, kas veidojas saskaņā ar šo direktīvu, un procedūra zaudējot savu iedarbību.
- 56 Francijas Republika visbeidzot uzskata, ka šis kaitējums, ciktāl par to nevar izmaksāt finansiālu kompensāciju, noteikti ir neatgriezenisks.
- 57 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka izskatāmajā lietā apgalvotais kaitējums izriet no iespējami konfidenciālas informācijas izpaušanas. Lai novērtētu šī kaitējuma būtisko un neatgriezenisko raksturu, pagaidu noregulējuma tiesnesim noteikti ir jābalstās uz pieņēmumu, ka iespējami konfidenciāla informācija tāda ir faktiski saskaņā ar Francijas Republikas apgalvojumiem, gan izskatot tās prasību pēc būtības, gan pagaidu noregulējuma tiesvedībā (šajā ziņā skat. rīkojumus Komisija/*Pilkington Group*, minēts 21. punktā, EU:C:2013:558, 38. punkts, un 2013. gada 28. novembris, *EMA/AbbVie*, C-389/13 P(R), EU:C:2013:794, 38. punkts).
- 58 Tāpēc, lai veiktu šo steidzamības pārbaudi, ir jāuzskata, ka strīdīgie dokumenti ir konfidenciāli atbilstoši Francijas Republikas argumentācijai, saskaņā ar kuru, tos izsniedzot, tiktu pārkāpts Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punkts, jo tā ir pienācīgi atsaukusies uz šīs regulas 4. panta 2. punkta otrajā un trešajā ievilkumā paredzētajiem izņēmumiem. Saskaņā ar šo Francijas Republikas argumentāciju, kuras atbilstība ir jāatzīst kā premisa, Direktīvā 98/34 paredzētajai procedūrai, kas attiecas uz izmeklēšanu minētās regulas 4. panta 2. punkta trešā ievilkuma izpratnē, ir liela līdzība ar procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi pirmstiesas stadiju, jo tajā ir dialoga starp dalībvalsti un Komisiju posms, kurā ir iespējamas sarunas un vajadzības gadījumā ir iespējams izlīguma ceļā tuvināt atšķirīgās nostājas par Savienības tiesību pareizu piemērošanu. Šo mērķi var sasniegt tikai pilnīgas Komisijas un attiecīgās valsts savstarpējās uzticēšanās gaisotnē. Taču dokumentu, ar kuriem ir notikusi apmaiņa šajā procedūrā, izsniegšana izjauktu savstarpējo uzticēšanos un vienošanās panākšanu padarītu gandrīz vai neiespējamu. Šajos apstākļos to strīdīgo dokumentu izsniegšana, kurus Francijas Republika izdevusi, tiesiski paļaujoties, ka Komisija tiem nodrošinās vajadzīgo konfidencialitāti, varētu apdraudēt šīs dalībvalsts iespējamo aizstāvības stratēģiju tiesvedībā, kuru vajadzības gadījumā pēc apstrīdētā lēmuma tūlītējas izpildes valsts tiesā vai Savienības tiesā varētu ierosināt trešā persona prasītājs un kura attiektos uz Francijas Likuma 2014-779 saderīgumu ar Savienības tiesībām (skat. 40. punktu).
- 59 Ir redzams, ka šāda attiecīgā likuma aizstāvība ietilpst Francijas Republikas veiktajās valsts funkcijās un ka strīdīgo dokumentu izsniegšana būtiski apdraud šo funkciju pildīšanu. Taču pagaidu noregulējuma tiesnesis, kuram ir jābalstās uz tikko izklāstīto pieņēmumu, nevar noliegt tā kaitējuma smagumu, kas Francijas Republikai tiktu radīts, apdraudot tās valsts funkciju pildīšanu.
- 60 Tas pats ir attiecināms uz šī kaitējuma neatgriezeniskumu.
- 61 Kā attiecībā uz informācijas, kuras konfidencialitāte ir jāpresumē, izpaušanu pamatoti ir norādījusi Francijas Republika, ir acīmredzami, ka, ja Vispārējā tiesa vēlāk atceltu apstrīdēto lēmumu, ar šo izsniegšanu radītā kaitējuma sekas nevarētu novērst un tādējādi atjaunot situāciju tās iepriekšējā

stāvoklī. Tā kā izskatāmajā lietā apgalvotais kaitējums nav finansiāls, to nevar atlīdzināt ar finansiālu kompensāciju, pret Komisiju ceļot prasību par zaudējumu atlīdzību (šajā ziņā skat. rīkojumu *EMA/AbbVie*, minēts 57. punktā, EU:C:2013:794, 45. un 46. punkts).

- 62 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ir jākonstatē, ka šajā lietā steidzamības nosacījums ir izpildīts un ka būtiska un neatgriezeniska kaitējuma iespējama rašanās Francijas Republikai ir juridiski pietiekami pierādīta.
- 63 Turklāt pati Komisija atzīst, ka, ņemot vērā šīs tiesvedības īpašos procesuālos noteikumus – proti, tūlītēju strīdīgo dokumentu izsniegšanu pieteikuma par pagaidu noregulējumu noraidīšanas gadījumā –, Francijas Republikas procesuālajai nostājai tiktu nodarīts būtisks un neatgriezenisks kaitējums. Ja šie dokumenti tiktu izsniegti, pamatlietai nebūtu priekšmeta un tas noteikti radītu galīgas sekas, kas pārsniedz pagaidu noregulējuma tiesvedības parasto pagaidu rakstura priekšmetu.
- 64 Tā kā šajā ziņā ir izpildīti visi nosacījumi, pieteikums par apstrīdētā lēmuma izpildes apturēšanu ir jāapmierina.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀS TIESAS PRIEKŠSĒDĒTĀJS

izdod rīkojumu:

- 1) **apturēt Eiropas Komisijas 2015. gada 21. aprīļa Lēmuma *GESTDEM* 2014/6064 izpildi par atkārtotu pieteikumu par piekļuvi dokumentiem saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulu (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem, ar kuru Komisija piešķīra piekļuvi diviem Francijas iestāžu dokumentiem, kas tai tika nosūtīti Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 22. jūnija Direktīvā 98/34/EK, kas nosaka informācijas sniegšanas procedūru tehnisko standartu un noteikumu jomā, un informācijas sabiedrības pakalpojumu noteikumu jomā, paredzētās procedūras ietvaros;**
- 2) **lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlikt.**

Luksemburgā, 2015. gada 1. septembrī

Sekretārs
E. Coulon

Priekšsēdētājs
M. Jaeger